

РЕШЕНИЕ

№ 4129

гр. София, 20.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 11.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **2446** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод определение № 501 от 04.05.2013 г., постановено по адм. дело № 521 по описа на Административен съд – Бургас, с което подадената жалба от А. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. 2, ет.4 срещу заповед рег. № 1 Бс – 455 от 14.02.2013 г. за задържане на лице, издадена от Руси П. К. на длъжност инспектор в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” (ГДБОП) при Министерство на вътрешните работи на Република България, е изпратена по подсъдност на Административен съд – София град.

Жалбоподателят излага доводи, че оспорваният административен акт е издаден при съществено нарушение на административно производствените правила, а именно, че фактическото му задържане е направено в 16,15 часа на 14.02.2013 г., а заповедта му е връчена на същата дата, но в 22,15 часа. Излага доводи, че не му е дадена възможност да ползва адвокатската защита, каквото изрично е заявил, че желае. Инвокират се съображения за незаконосъобразност на акта, а именно липсата на данни за извършено престъпление по смисъла на чл. 63, ал.1 от ЗМВР. В тази връзка е посочено в жалбата, че не са открити доказателства за наличието на участие на А. Г. извършването на престъпление по чл. 302 във връзка с чл. 301 от НК. На следващо място се посочва, че оспорената заповед е нищожна, тъй като няма мотиви, фактически съображения и обстоятелства. Не на последно място в жалбата се твърди,

че целта на тази ПАМ е задържаното лице да не се укрие и да не извърши друго престъпление. По тези съображения моли да се отмени административния акт. В хода на съдебното производство А. Г. редовно призован се явява лично и с процесуалния си представител адв. Н., поддържа жалбата, моли да се уважи и да се отмени оспорената заповед, претендира сторените разноски.

Ответникът - Полицейски орган при О. – С. град, редовно призован не се явява, представлява се от юрк. С., който оспорва жалбата и моли да се остави без уважение като се постанови съдебен акт, с който се потвърди оспорения административен акт.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед за задържане на лице рег. № 1 Бс - 455 от 14.02.2013 г. издадена от полицейски орган при ГДБОП – МВР, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на А. А. Г. е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на ДВНП при ОЗ при ОДМВР - Б.. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено „във връзка с чл. 302 във вр. чл. 301 от НК”, както и че задържането на лицето е извършено в 16,15 часа на 14.02.2013 г. и освободено в 16,15 часа на 15.02.2013 г.

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед и му е връчено копие от нея. В едно с посочената заповед, А. Г. е попълнил декларация (приложение № 2 към чл. 18, ал. 2) на 14.02.2013 г. в 22,00 часа, в която е посочил, че има здравословни проблеми, изразяващи се в „захарен диабет, -I – ра степен, хипертония на сърцето, стеатоза на черния дроб”. С тази декларация е декларирал, че желае адвокатска защита по негов избор, желае медицински преглед, както и да се уведоми член от семейството му или друго заинтересовано лице, посочил е, че има нужда от специална хранителна диета; не желае адвокатска защита от служебен адвокат по реда на закона за правната помощ.

Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя и Талон № 144 от 14.02.2013 г. за медицински преглед за установяване на здравния статус на задържано лице по чл. 63 от ЗМВР.

По делото като доказателства са приети представените документи с административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните в хода на настоящето съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, независимо, че в нея не е изрично посочено това, както и органа пред който може да се обжалва. Депозирана е от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона - чл. 63 от ЗМВР правомощия. В тази връзка по делото е представено и прието като писмено доказателство Удостоверение рег. № 5088 от 28.02.2013 г., издадено от началник сектор „човешки ресурси” – ГДБОП – МВР.

Съгласно нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на заповедта, полицейските органи могат да задържат лице, за което има

данни, че е извършило престъпление. В самата заповед е посочено, че Г. е задържан във връзка с чл. 302 във връзка с чл. 301 от НК.

В заповедта не е посочено досъдебното производство, по което се извършва задържането, макар че по делото са представени писмени доказателства от образувано досъдебно производство – Протокол за оглед на лице с писменото му съгласие (освидетелстване) и Протокол за претърсване на лице (обиск) – и двата изготвени на 14.02.2013 г. за времето от 18,00 до 20,25 часа. От това обстоятелства следва изводът, че по време на задържането на жалбоподател във връзка „чл. 302 във връзка с чл. 301 от НК” са извършвани процесуално следствени действия по образувано пр.пр. № 4 – 1803/2012 г. по описа на Следствен отдел при Софийска градска прокуратура и ДП № 19/2013 г. по описа на ГДБОП – МВР. С цел установяване връзката между обжалвания ПАМ и ДП № 19/2013 г. по описа на ГДБОП – МВР е представено Удостоверение пр.пр. № 4 – 1803/2012 г. от 01.03.2013 г. От неговото съдържание се установява, че производството е образувано срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 294 от НК. Посочено е, че в хода на разследването са събрани доказателства, сочещи на приготвление за извършване на престъпления по чл. 304б, ал. 1 от НК и чл. 302 във връзка с чл. 301 от НК от лицата М. С. и жалбоподателя. В периода то 14.02 до 15.02.2013 г. в [населено място] при условията на неотложност са проведени действия по разследването, изразяващи се в претърсване и изземване от кабинета на А. Г. и претърсване (обиск) на М. С. и на жалбоподателя. По посоченото ДП е привлечен единствено М. С. за престъпление по чл. 209, ал.1 от НК, но и жалбоподателя. Изложеното в цитираното удостоверение по своята същност частично се потвърждава и от представената от А. Г. заверена разпечатка от интернет страницата на Софийска градска прокуратура „Във връзка със задържането на зам. – административния ръководител на Окръжна прокуратура – Б., г-н А. Г., 15.02.2013 г.” В нея се казва, че в хода на извършените активни действия по разследването не са събрани каквито и да било доказателства за извършено престъпление от жалбоподателя.

Имайки предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че от издадената заповед се установява само правна квалификация по смисъла на НК, която се отнася до получаването на подкуп от длъжностно лице, в случая магистрат. Изписаната в оспорената заповед правна квалификация не е конкретизирана, описана е общо, което от своя страна е затруднило задържаното лице да разбере точно за какво противообществено деяние е задържано. Следователно може да се направи обоснован извод, че в заповедта не е посочено правно основание, което да очертава материалноправната норма, поради която се задържа лицето, а това от своя страна води до извода, че липсва престъпление. Нещо повече в обжалвания административен акт не е посочено фактическото основание за задържането на жалбоподателя, поради което за настоящият съдебен състав е нелице обективна връзка между твърдяното евентуално извършено престъпление от А. Г. и образуваното ДП.

От представените доказателства с административната преписка не се съдържат такива, от които да е видно, че са извършвани процесуално следствени действия, представляващи годни доказателствени средства по смисъла на НПК, с жалбоподателя във връзка с наложения му ПАМ, както и такива с цел установяване на достатъчно данни и законен повод за привличането му като обвиняем за извършено престъпление по чл. 302 във връзка с чл.301 от НПК. Вместо това от описаните по-горе писмени доказателства се установява, че в рамките на наложения ПАМ с А. Г. са извършени процесуално следствени действия във връзка с образувано досъдебно

производство по описа на ГДБОП – МВР. От цитираното удостоверение, издадено от СГП и официално оповестената позиция на прокуратурата за съпричастността на жалбоподателя по посоченото производство по описа на ГДБОП, е видно, че не са събрани данни на базата, на които да му бъде повдигнато обвинение за получаването на подкуп. Вместо това изрично е подчертано, че е налице извършено противообществено деяние от лицето М. С..

Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК регламентира задължителното съдържание на административния акт, когато той се издава в писмена форма. Съгласно чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК, този акт, в частност заповедта задържане на лице, следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. Същото предвижда и разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР, съгласно която в писмената заповед за задържане на лице се посочва основанието за задържането. Тълкуван във връзка с текста на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, текстът на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР води на извод, че част от задължително съдържание на всяка заповед за задържане на лице е посочването на правното и фактическо основание за издаването ѝ. Тълкуването, че посочената разпоредба на ППЗМВР снижава изискванията за форма на заповедта за задържане на лице, тъй като под "основание за задържането" следва да се разбира само правното такова, което не намира опора в закона и е неприемливо. Макар и специален по отношение на АПК, ППЗМВР е подзаконов нормативен акт, който е по - нисък по степен от АПК. При липсата на изрична регламентация в тази насока в ЗМВР, правилникът не може да въвежда различни от общо установените изисквания за форма от тези за административните актове съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК (последният е и по-нов от ППЗМВР), включително и за заповедта по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Видно от преписа на книгата за задържаните лица на ДВНП при ЗО при ОДМВР - Б., жалбоподателят е настанен в помещението за временно задържане в 22,30 часа на 14.02.2013 г. и освободен в 16,15 часа на 15.02.2013 г. По делото липсват данни за този период от време със задържания да са извършвани процесуално следствени действия. Единствено от цитирания препис се установят две посещения от съпругата му, както и извеждането му по други причини.

С оглед изложеното съдът намира, че обжалваната заповед не отговаря на изискването за форма на административния акт, тъй като не съдържа посочване на фактическото основание за задържането на Г., поради което може да се направи безспорен извод, че същият не е разбрал за какво е задържан. Предвид това, заповедта се явява немотивирана.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР императивно разпорежда, че може да бъде задържано само лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Видно от самата заповед и от представените писмени доказателства с административната преписка, в настоящия случай такива данни не са налице, което се подкрепя и от факта по въпросната преписка, че е образуваното наказателно производство срещу неизвестно лице.

Предвид посоченото съдът счита, че при издаване на заповедта е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е довело до незаконосъобразността ѝ.

Задържането за срок от 24 часа по смисъла на чл. 63 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която в зависимост от ситуацията би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било, за да осуети

прикриването на престъплението, както и с цел започването на разследване срещу вероятния извършител на престъплението. Целта на закона с налагането на посочената ПАМ е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършено престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършено престъпление, да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на полицейската проверка. При така изложеното и наличните по делото данни, съдът намира, че обжалваната заповед се явява незаконосъобразна. Тук следва да се посочи, че от приетите по делото писмени доказателства се установява пълно съдействие от страна на жалбоподателя на органите по разследване.

Съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията на Република България, всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, като само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В настоящия случай, предвид представените по делото доказателства, не се установява, че е налице неотложност на случая, наложила предприемането на задържането. При издаването на заповедта полицейският орган е действал при условията на оперативна самостоятелност, с която е разполагал. Съгласно чл. 4, ал. 2 от АПК, административните актове се издават за целите, установени в закона, а чл. 6 от АПК въвежда принципа на съразмерността като материалноправно изискване за законосъобразност на административния акт.

Именно в така определените от цитираните норми рамки следва да упражнява предоставената му компетентност административният орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност. Спазени са изискванията за съразмерност на наложения ПАМ, тъй като преди изтичането на тази мярка, задържаното лице е освободено.

По отношение на наведените доводи в жалбата и представените медицински доказателства по делото, същите са неотнормисими в настоящето производство, тъй като в него се изследват единствено и само спазването на административните материални и процесуални норми, но не и факти и обстоятелства относими към наказателното право и исковото производство.

Предвид посоченото, жалбата на А. А. Г. се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

С оглед крайния изход на делото и направеното с жалбата искане за присъждане на сторените по делото съдебно – деловодни разноски от жалбоподателя, същото следва да бъде уважено и да се осъди ответника на му заплати сумата от 1010 лева, представляваща 10 лева държавна такса и 1000 лева адвокатско възнаграждение, тъй като не е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, I-во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 1 Бс – 455 от 14.02.2013 г. за задържане на лице, издадена от Руси П. К. на длъжност инспектор в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” (ГДБОП) при Министерство на вътрешните работи на Република България, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа" на А. А. Г..

ОСЪЖДА полицейски орган при О. – С. град да заплати от бюджета на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” на А. А. Г., ЕГН [ЕГН], сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: